

Parlar de política

Asseguren insignes pensadors, columnistes, professors d'ètica, governants decebuts, i altres ments que es consideren lúcides i atentes, que el personal en general, a Europa i a tot l'Occident, al regne d'Espanya, i una mica pertot arreu, ha dimitit de l'interès per la política. Que la gent jove, sobretot, s'ha fet tan còmoda i tan conservadora, tan pendent dels músics de moda i de la roba de marca, que veuen la política, els partits i els parlaments, els governs i en general la cosa pública, com un territori llunyà, però no per actitud bel·ligerant i crítica (ai, *nosaltres*, quan érem joves, sí que érem clars, compromesos, enèrgics i revolucionaris, no com aquests joves d'ara, tan conformistes i tan conservadors, etc.), sinó per pura comoditat i per pur egoisme. Assaguen també que aquests anys de problemes dramàtics en matèria de diners, crèdit, sous i faena, han fet que la política haja quedat reduïda a la condició de serventa submissa de l'economia, que és indiferent qui governe perquè finalment tots hauran d'aplicar les mateixes mesures, si poden, i per tant no ens hem de fer la sang amarga si guanyen aquests o aquells altres. Molt bé, potser la teoria és certa (el món és ple d'*experts* professionals, analistes de despatx, que no aprendran mai dels propis errors de perspectiva), però a mi em fa tot l'efecte que la realitat no la confirma. I aquestes eleccions del 22 de maig, i la campanya electoral que les ha precedit, em fan pensar que la noble i antiga passió per la política no era ni morta ni adormida, ni al regne d'Espanya, ni tan sols al País Valencià, que semblava patir un estat d'hibernació sense signes de vida. Durant molts dies, doncs, a tot arreu s'ha parlat de política, dels errors i els encerts dels governs, de confiança i desconfiança, de possibles futurs, de sentiments de frustració o d'adhesió, d'aquestes coses que se suposava que no despertaven moviments ni passions. Els líders més coneguts han tornat a omplir places en mítings polítics (que això tinga un efecte electoral o no, ja és una altra qüestió), els meus amics del Bloc i Compromís han tingut, segons que em contaven, doble o triple assistència als seus actes i mítings, i això pareix que sí que era símptoma d'un moviment de fons, lloat

Joan Francesc Mira

siga Déu, i que dure. I jo diria que els polítics –guanyadors, perdedors, despagats o triomfants, contents o tristos pels resultats–, sí que han parlat de política, que ara com ara és parlar de problemes, responsabilitats, solucions. La dreta

triomfant no mereixia tan gran èxit (que al País Valencià, per cert, no ha estat tan gran com esperaven: potser ha començat el reflux), però també això és un altre tema.

Tant se val: els polítics per fi han parlat de política, que és la seua obligació habitualment oblidada, i sobretot han aconseguit que en parlem el comú dels mortals. La política hauria de ser l'art del bé comú, de debatre, decidir i elegir què convé a la polis que a cadascú li ha tocat: quin país volen o volem, quina idea en tenim i volem aplicar, què és millor o és pitjor, coses així d'elementals: ideologia. Si es barreja amb una mica de literatura oral i escrita, amb un mínim d'educació i bones maneres, amb un pèl d'honestedat i un altre pèl d'intel·ligència, la política és una digna i noble activitat, a més de ser necessària. I si no es barreja amb tot això, l'espectacle és tristíssim, lamentable, i d'un interès propi de crònica negra, de baralles de barri o d'intrigues de convent. Que és el que passa ja fa anys amb la política espanyola, per no parlar d'allò que al País Valencià ocupa habitualment el nom de política. Reconforta, per tant, que almenys unes poques setmanes, els polítics hagen fet política i hagen donat bons motius per a parlar-ne. I aleshores, quan els polítics parlen de política, els ciutadans també ho fan: amb la família, amb els amics, al bar i al restaurant, al lloc de faena, en públic i en privat, discretament o apassionadament. Ho he pogut comprovar aquests dies passats, i és un descans intel·lectual i moral, els ho assegure. Si, a més a més, hi ha molts milers de joves (ah, però *els joves* no estaven perduts en la inèrcia?) que ocupen les places amb pau i alegria, que hi passen les hores i els dies parlant, justament, de política, discutint del bé públic amb la passió dels antics atenesos a l'àgora, exposant pensaments, exercint l'oratòria i la crítica, vol dir que aquesta humanitat nostra, en aquesta part de l'Europa occidental, potser torna a tindre una llum d'esperança. Que no ho facen malbé, entre els uns i els altres.

“Si es barreja amb una mica de literatura oral i escrita, amb un mínim d'educació i bones maneres, amb un pèl d'honestedat i un altre pèl d'intel·ligència, la política és una digna i noble activitat, a més de ser necessària. I si no es barreja amb tot això, l'espectacle és tristíssim”